

weezen vervaardigd vers over den hekel te halen en daarop pasquillen te vervaardigen, waarin hij o. a. «Fenix der Nederduitsche dichters», «Eeuwig sieraad der Hollandsche tale» en «Poëta laureatus» of «Gelauwerde Weespoet» genoemd wordt (1). Maar genoeg.

Jens bleef Rector tot Sept. 1752, toen hij met een «Zwanenzang» zijne betrekking neerlegde, zonder daarom zijn onderwijs aan de Illustre school te staken, want «één uur achtereen kon hij het nog wel volhouden». Hij had reeds vroeger verband weten te brengen tusschen zijne colleges en de lessen aan de Erasmiaansche, zoodat o. a. des Zaterdags in de oude Schotsche kerk voordrachten gehouden werden, zoowel door studenten als door gymnasiasten.

Slechts korten tijd was het hem gegund, alleen aan de Illustre school werkzaam te zijn. Een beroerte en verval van krachten sloopten zijn lichaam: den 21 Maart 1755 werd zijn lijk zonder eenig praalvertoon aan den schoot der aarde toevertrouwd (2).

De «Boekzaal» eindigde haar doodsbericht met deze woorden: «Alsoo Jensius eene eenvoudige begrafenis begeerd en zelf niet gewild heeft, dat er eenige lijkdichten, die er vele zijn overgegeven, na zijnen dood door den druk zouden gemeen gemaakt worden, zullen wij van dezen voortreffelijken man, dus met zijn eigen en wezenlijken lof ten grave gedaald, ook niets melden».

Dreux, zijn opvolger aan de Erasmiaansche (3), werd niet aan de Illustre school aangesteld, waarschijnlijk omdat hij zijne betrekking niet zoo zeer aan zijne eigene bekwaam-

(1) Zie zijn gedicht bij Schotel, p. 143; Tib. Hemsterhuis en zelfs Bayle waren zeer met hem ingenomen.

(2) Hij rust in een huurgraf Groote Kerk, Trans 39, en liet eene weduwe, Helena Versluis, en twee mondige kinderen na.

(3) Zie mijne Geschiedenis van het Erasm. Gymnasium, p. 74 v.v.